

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 806/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť A. R. a D. R., obaja bytom H., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 83/2010 a jeho rozsudkom č. k. 9 C 83/2010-81 z 20. januára 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 CoE 144/2011-131 z 12. júna 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. R. a D. R. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2013 doručená sťažnosť A. R. a D. R., obaja bytom H. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 83/2010 a jeho rozsudkom č. k. 9 C 83/2010-81 z 20. januára 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoE 144/2011-131 z 12. júna 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi konania o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 C 83/2010 v procesnom postavení navrhovateľov. Okresný súd ich návrh napadnutým rozsudkom zamietol. Sťažovatelia podali v zákonnej lehote proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 14 CoE 144/2011-131 z 12. júna 2012 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým návrh zamietol, potvrdil.

Sťažovatelia v sťažnosti uvádzajú, že *„Okresný súd v Žiari nad Hronom prejednával vec zmätočne všetko v prospech odporcu nesprávne vyhodnotil dokazovanie, nebral na vedomie že všetky byty sú v podlahovej ploche rovnaké, že sa nezhodujú rozmery miestností podľa nájomnej zmluvy proti rozmerom ktoré mal k dispozícii žalovaný (A. a. s.) ako aj skutočnosť, že sme zásobáreň špecifikovali ako príslušenstvo bytu, a nie ako nebytový priestor. Hlavným dôvodom zamietnutia nášho návrhu bola skutočnosť, že sme podľa názoru súdu nesprávne uviedli v návrhu zmluvy o prevode vlastníctva bytu veľkosť miestností (ako v nájomnej zmluve) veľkosť spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu 9149/36388, potom by sa veľkosť nezhodovala zo skutočnosťou (9097/36388) ako aj skutočnosť, že sme zásobáreň (garáž) špecifikovali ako príslušenstvo bytu.*

Pri určovaní týchto náležitostí zmluvy sme vychádzali ako sme uviedli, z náležitostí zmluvy o prevode vlastníctva bytu, ktorej vklad príslušný katastrálny úrad povolil. Podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu je rovnaký z dôvodu, že náš byt je veľkosťou zhodný s bytom ktorý bol predmetom prevodu v tejto zmluve.

Garáž je aj v tejto zmluve označená ako príslušenstvo bytu a je do celkovej podlahovej plochy bytu započítaná. Zápis o vlastníctve bytu č. 4 a nebytového priestoru -

zásobáreň (garáž) absentuje aj na liste vlastníctva č. 1461 vedenom pre k. ú. H., kde pod por. č. 4 je v prospech vlastníka bytu - A. a. s. H. zápis s označením: byt č. 0 podiel priestoru na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti 1/4% -ina.

Povinnosťou súdu bolo podľa nášho názoru zaoberať sa okrem náležitostí zmluvy aj zápisom obsiahnutým na označenom liste vlastníctva č. 1461. Vlastník nemôže previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorú nemá zapísanú na platnom liste vlastníctva res. nemôže predať nehnuteľnosti inak označené, než je zápis na LV.

Pokiaľ skutkový stav nezodpovedá stavu právneho je vlastník povinný zjednať nápravu. Bolo teda povinnosťou vlastníka (tomto prípade žalovaného) požiadať o zápis zmeny na LV č. 1461. Touto otázkou sa súd nezaoberal. Súdy potom schybili, keď vydali rozhodnutie vo veci samej s odôvodnením, že v dôsledku nesprávne označených náležitostí zmluvy nebolo možné návrhu vyhovieť.

Z uvedených skutočností vyplýva, že súdy nesprávne vyhodnotili nami predložené dôkazy v dôsledku čoho potom nesprávne rozhodli vo veci samej, ktorá skutočnosť vyplýva aj z odôvodnenia namietaných rozsudkov.“.

Sťažovatelia na základe uvedeného žiadajú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľov 1 a 2 na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 46 a násl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v konaní na Okresnom súde 9 C 83/2010 v Žiari nad Hronom porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ruší rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom 9 C 83/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 14 Co/144/2011. Vec vracia na ďalšie konanie Okresnému súde v Žiari nad Hronom a zároveň mu prikazuje, aby upustil od ďalšieho porušovania práva.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľom 1 a 2 primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3. Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Pri skúmaní príloh k sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovatelia na kópii napadnutého rozsudku okresného súdu vyznačili, že im bol doručený 21. februára 2011, a na kópii napadnutého rozsudku krajského súdu, že im bol doručený 18. júna 2012.

V súvislosti s uvedeným zistením ústavný súd následne zisťoval aj prostredníctvom okresného súdu, či deň doručenia napadnutého rozsudku krajského súdu je identický s dňom nadobudnutia právoplatnosti napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu. Na základe tohto postupu ústavný súd zistil a ustálil, že napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s potvrdzujúcim napadnutým rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 18. júna 2012, pričom sťažnosť sťažovateľov bola ústavnému súdu doručená 30. októbra 2013, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2013